

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Fasti Mariani

Brunner, Andreas

Antverpiæ, M.D.C XXX III.

Febrvarivs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70962)

FEBRUARIUS.

S. IGNATIVS EPISC. M.

1. Februarii.

IGNATIVS ex Ioannis Apostoli scholâ docilis oppidò discipulus tam altè in pectus suum demisit IESV amorem, ut hunc unum loqui lingua, hunc unum dictare animus sciret, illud unum deniq; in deliciis ei verbû esset, *amor meus crucifixus est.* Certè quòd hunc ubique præ se ferret, gloriosum Theophori nomen reportavit. Illud quantû amantis animi robur fuit, cùm sanctè audax omnia tormenta, omnes mortes unus unicus provocare in certamen non dubitavit; cùm ad bestias damnatus, laborantibus ex hostili manu eripere Præsulem suum Christianis, solus nimirum ipse intercessit, DEI amore obtestatus, ne ad coronam currenti obsisterent. Et verò prægustasse, cùm Romam iret, ferarum rabiem sibi ipsi visus est, in X. militibus, qui custodia causâ additi, usque adeò hominem exuerant, ut familiari joco leopardos eos vocitârit. Iam caveis emissi leones horrendo rugitu theatrum compleverant, & ecce IGNATIO piè adhuc ludere placuit. Frumentum CHRISTI se ditabat, gestire molaribus bestia-

E 4 rum

rum commoli, quò delicatus panis Superum mensæ apponeretur. Sed heu majus tibi miraculum! Elidunt fauces IESVM suum inclamanti ora crudelæ: tacere lingua cogitur *amores* suos; quid expectas? frustra silentium linguæ imperatur, ubi cor est eloquens. In hoc siquidem disertis literis exaratum repererunt familiare illud linguæ IESV nomen; brevè quidè tam angusti monumenti, sed longè pulcherrimum Epitaphium. *Ex Sur. & Metaphr.*

S. EPHREM SYRVS. 1. Febr.

FORTE fortunâ EPHREM puer in buculam offendit foetu gravidam. Hanc ubi crebrâ lapidatione confecit, dominum insuper ejus obvium, & perquam amicè de bove rogitantè convitiis oneratum dimisit. Haud multò post cum eandem viam relegeret, deprehensus à tenebris, mapalibus vicinis successit; noctu cum lupi gregem diripuissent, pastores damnū furibus adscripserunt, & EPHREMVM velut proditorè vincum ad Prætorem abduxerunt. Hic ille inter longam carceris mortem cum menses aliquot exegisset, à tutelari demum Angelo, revocatâ in memoriam buculâ, edoctus est, errare quidem hominum subsellia posse, sed non DEI etiam tribunal; ut quod de vero crimine justissimas quandoque sub alienæ culpæ

culpa nomine poenas exigat. Itaque cum exiturum se mundo vovisset, si carcere liceret, paulo post voti damnatus in eremum contendit; illic cum protriti pudoris foemina insidias castitati ejus tenderet, & innocentem animum ad infanda pelliceret; EPHREMPIE callidus non difficilem se fore adsimulavit, si in frequenti foro facinus patrare animus ei esset. Erubuit quamvis impudens prostibulum, & an, inquit, in oculis omnium peccare non verberis? Tum enimvero ille; & tu adeo frontem exues, & ubi ubi fueris, illum omnia videntem caeli *Oculum* non exhorresces? Audivit, resipuit, & oculum DEI deinceps semper in oculis suis mulier habuit. Vtinam cum illa nos etiam! minus anguli peccarent. *Ex Metaph. & Baron.*

S. BRIGITTA V. 1. Februarii.

NUM sed maximum miraculum BRIGITTAE tota vita fuit. Omnia cum in miseros erogaret, nihil tamen ex omnibus desiderabat. Sed neque post furta quidquam decedere visum est de grege, quem pascebat; imo huic aper ferus accedere, & innoxius inter armenta agere. Vulpes quoque feritatem ponere iussa, ut eandem Rex poneret, qui homini, quod aulae delicias vulpem alteram imprudens occidisset, necem parabat, iam aqua in cervisiam,

lapis in salem versa, pauperū subsidio,
 Porro oculos procorum, ut virgo effu-
 geret, id lacrimis à Deo impetravit, ut
 oculi foedum effluerent. Sed sic Christi
 oculis illa placuit, in cuius manū cum
 inter velatas virgines conveniret ad
 Aram, Ara, quò florem BRIGITTÆ
 laudaret, frondere visa, oculisq; decor
 suus redire. Sed & aliis oculos restituit.
 Ex his virgini ita volenti cæcitatem
 denuò exoravit; cum supplicium hæc
 crederet non videnda videre, diceretq;
 tunc etiam cum videret, nihil se in toto
 orbe vidisse. Felicius linguam aliis sol-
 vit. Ita mutam ad eum diem usque
 virgunculam manu molliter prehensam
 tam diu rogavit, num Christo nubere
 vellet, dum velle se respondit, rectissi-
 mē primū linguā usā. Cum deinde
 femina infamis infantem edidisset, pa-
 rentem Episcopum Broonem mentita;
 linguam crucis signo à BRIGITTA
 signatam in patrociniū ipse infans
 solvit, & contra matrem testimonium
 dixit. Tacebimus igitur nos. BRIGIT-
 TAM rectius hic infans laudabit. Ex
Ser. & Lippeloo.

PURIFICATIO B. M. V.

2. Februarii.

¶ Bat dies à partu VIRGINEO quadra-
 gesimus, primus quo terra dignum
 aliquando celo donum offerret, Gesta-
 bat

bat hoc præ pectore Virgo nuper, nunc
 geminâ felicitate Mater Virgo: latus
 Iosephus claudebat, virgo virginis vir-
 ginem gestantis comes. Gersbat illa
 munus in sinu, iste in oculis; arridebat
 euntibus cælum, & spectatores cives
 suos plenis agminibus effuderat; exilie-
 bat lætitiâ tellus, & ad singula pedum
 vestigia singula fundere lilia gestiebat:
 cum interim jam Hierosolymam, jam
 templum pompa ingreditur, & obuius
 adest felix ille longâ ætate senex, feli-
 cior aspectu Servatoris futurus, felicif-
 simè in vitæ amplexu vitam positurus.
 Ergo in genua procumbit Virgo purissi-
 ma, donumque cælo dicat, quo nec
 terra dare, nec cælum expetere majus
 poterat. Quid hîc dicam? parce nimium
 Mater prodiga. Poteras charum pignus
 à pectore avellere? poteras alienis ma-
 nibus unicum Filium concedere? & ta-
 lem Filium? & tu, ô Puer IESV suavissi-
 me, poteras abire sinu tam dulci? po-
 teras aliis ulnis quàm Matris in ulnis
 delitescere? Ite nunc parentes avari,
 qui DEO negatis prolem, orco datis:
 ite molles filii, qui pluris avocantem
 patrem, quàm DEVM vocantem, pluris
 unam matris lacrimam, quàm omnem
 IESV sanguinem facitis ingrati. Ite &
 utrique ætatis florem discite non mun-
 do, sed templis, sed aris, sed Deo di-
 care. *Ex Histor. Evangel.*

S. BLASIVS EP. ET M.

3. Februarii.

BLASIVS Sebastenus Episcopus in
 monte Argæum secessit, inde velut
 ex speculâ gregi suo advigilaturus; ubi
 feras ad omne genus officii obsequen-
 tes habuit; fuitque tam sedulæ servi-
 tutis stipendium benè precari stato
 tempore confluentibus. Subinde cum
 indagine mons cingeretur, nobile ve-
 nationis auctarium BLASIVS accessit.
 Dum ad quæstionem rapitur, non pau-
 cis salutem attulit, inter quos filium
 memorant unicum unicè matri suæ di-
 lectum, cui de pisce spina fauces obsi-
 dens loquelam jam eripuerat, vitam
 etiam ereptura, nisi prior eam e gutture
 BLASIVS rapuisset. Atque hoc est, quod
 à majoribus edocti simili in periculo si-
 milem Divi opem hodieque implora-
 mus. Cæterùm ab hominibus ad feras,
 non à feris ad homines diceris migra-
 se, ita barbarè ab Agricolaio sudibus se-
 cundùm acceptus est. Ejus sanguinem
 cum septem matronæ legissent, ipsæ
 quoque verberibus laceratæ, in candi-
 dissimæ innocentia testimonium non
 nisi lac per vulnera egresserunt, quod
 tamen ipsum mox capite truncatæ pul-
 chrè sanguine miscuerunt. At BLA-
 SIVS undis, quibus mergendus erat,
 ancillantibus usus, lacum primò non
 aliter

aliter ac pontem perambulavit, dein velut fessus molliter in medio aquarum confedit; haustis interim vortice LXVIII. viris, qui Deorum suorum fiducia idem agere tentarant. Tandem cum geminis unius ex septem, de quibus dixeramus, matronæ filiolis, licitori cervicem præbuit. Quibus è vulneribus plus gloriæ quàm sanguinis manavit. *Ex Surio.*

S. REMBERTVS EPISC.

4. Februarii.

Tantum REMBERTVS apud Deum poterat, ut Sacerdos piacularibus flammis addictus eum patronum ex peteret: ut minùs mirère, si, quòd in infernos ignes habuit imperium, Antistes Bremensis factus in eorum etiam inquilinum malum genium exercuit. Infederat hic Carolum Crassum postea Imperatorem, universoque regno & Ludovico patri luctuosum dederat spectaculum. Frustrà per Divorum tumulos circumducebatur, frustrà carmina devotoria adhibita, donec REMBERTVS larvis filium, & patrem solitudine liberavit. Carolus memor bello nuper patrem se petiisse, fassus ingenuè est, non tunc primùm se diris esse agitatam, sed quoties infestandi patris consilia cepisset; ut intelligant, qui in parentes insurgunt, quo consiliario

rem

rem gerant, quin imò jam animos occino hospite possideri, quibus amor in parentes est pulsus. Caterùm REMBERTVM patrem pauperes suum jam dudum vocabant, ut qui in eorū usum loculos semper circumferret. Certè in captivos non suos modò, sed etiam sacros thesauros dilapidavit, præclaram mercaturam existimans, auro animas emere. Victoriã contra Nortmannos precibus suis alter Moses impetravit, fuitque deinceps locus ille, in quo oraverat, semper cespite virenti latus: puto ne unquam civibus obsidione liberatis deesset, unde coronam sospitatori suo necerent. *Ex Surio.*

S. THEOPHILVS CONF.

4. Februarii.

O Semper insidiosa demissis animis ambitio! THEOPHILVS ille, qui infulam ultro oblatam ultro rejecerat, mox officio œconomi ab æmulis se dejici usque adeò indignatus est, ut exire in auxilium orcum non vereretur. Ergo ad magum, cum hoc ad juratum humani generis hostem curritur: Deum Deique Matrem ejurare non titubabat lingua impudens, non erubescit scripto firmare calamus impius, sustinet obsignare fœdus infandum gemma perfida: verbo, IESV ac Mariæ nuper libertus, dæmonis abit mancipium. Sed

Sed sequitur & nocentem conscientia flagellat; quin honori jam suo restitutum acrius etiam torquet. Quid faceret? quò fugeret impius transfuga? ad magnæ Matris ubera, per quæ Filium fauciârat? ad vulnera Filii, per quæ Matrem impetierat? & tamen ad Matrem ausus est confugere; memor semper Matrem facilius flecti, quàm judicem. Itaque ad Marianæ ædis limina quadraginta ipsos dies noctesque perstare, sed longè magis ipsam cæli portam Virginem ambire: hanc lacrimis molliere, hanc gemitibus pulsare, hanc jejuniis denique frangere. Cedit itaque vim facienti facilis aliàs janua. Admittitur per Matrè ad Filii gratiâ THEOPHILVS, extortosq; infames hosti codicillos aufert. Hos ubi palàm igni dedit, post triduanam febriculam per notam sibi, & jam apertam portam cælum ingreditur. Agnoscite felicitatè vestrâ in THEOPHILO Mariophili. Sit omnibus aliis angusta cæli porta, certè vos laxam amplamque haberis. *Ex Surio.*

S. CHRISTIANVS CONF.

4. Februarii.

NVlli minùs sapiunt, quàm qui maximè, cum intereà Superi iis ferè colludant, qui sanctam simplicitatem præ se ferunt. Ad testem CHRISTIANVM provoco. Is cum adolescens noctu

noctu non sat modestè tectus ædes perambularet, insultantem nudo tergo sub mulieris larvâ orcum tulit, onusq; improbum totam noctem circumtulit. Sacris initiatus Comitis natū sub exuviis urfi terrorem sibi injicientem cultro tantū non jugulavit, mox errore intellecto persanavit. Ad ejus preces cū defunctus è feretro resurgeret, inter fugientium ab eo spectaculo rurbam ipsum quoque vidisses. Fluvium cū trajicere non posset, in alteram ripam D. Magdalena unā cum equo transportavit. Eadem facienti adfuit, hominumq; absentiam satis unica pensavit. Iam inter monachos mori sibi visus, & manibus MARIÆ ac Friderici Cæs. tumulari, flammam habuit arbitrari piaculares, Genios item bonos malosque, hos corvi exuviis horridos, illos cygneis (aut quascunque alias demū miramur & amamus) pennis superbos. Porrò sacrificaturo mensam & vestes Cælitres ministrarunt. Cantatibus benedicere vidit ab alto DEI manum. Iam ad ægrum septē continuos dies Christus Christique Mater (utique optimi medici) inviserunt. Cū morituro verò horas precarias iidē visi percurrere, & quidem cucullum etiam ipsi induti. Superi! vos comoedias & risum nobis datis mortalibus. Nos scilicet tragœdias & lacrimas reddimus, *Ex Caesar. l. 7. c. 16.*

S.AGA-

S. AGATHA V. M. 5. Februarii.

ANno CC.LIV. AGATHA Catanam
 ad Quintianum Prætorē abducitur.
 Deperibat hic Christi sponsam. Quare
 eam Aphrodisiæ lenæ commendat; fa-
 cilè ratus fidei castrum evertere, ubi
 prodita pudoris arx conflagrasset. Am-
 bulavit illa per omnes fraudes; sed cœ-
 cam ad munera, surdam ad blanditias
 & minas invenit. Itaque Prætor amo-
 rem vertit in odium, martyriq̄ue ubera
 auferri imperat. Tulit facile eam jactu-
 ram virgo, gnata Ecclesiæ sobolē non
 tam lacte matrū, quàm sanguine mar-
 tyrum ali: sed nec uberibus diu caruit,
 medicinam D. Petro faciente. Quintia-
 nus, ex amatore jam carnifex, dum nu-
 dam in testatum fragminibus prunisq̄;
 volutari mandat, ecce mota insolite
 terra, cum duos supplicii auctores op-
 pressisset, populum etiam ita commo-
 vit, ut re ad seditionem spectante, ad
 carcerem virgo reduceretur. Ibi inter
 vota animam in sinum ac amplexus
 Sponsi sui expiravit. Tumulum sepultæ
 Cælites marmore ornarunt cum hâc e-
 pigraphe: *Mentem sanctam, spontaneum
 honorem Deo, & patriæ liberationem.*
 Quintianus dum Panormum fortunas
 virginis direpturus trajicit, equorum
 calcibus in undas exturbatur, libidinis
 & avaritiæ sitim positurus. Ajunt ce-
 pus

F

pus

pus ejus nunquam repertum sepulchro caruisse. Nimirum, ut castitas ab Angelis, ita impuritas ne ab homine quidem meretur rumulari. *Ex Surio.*

BB. XXVI. IAPONES MM.
5. Februarii.

Nullam Oriens tam nobilem, quam Martyrum mittit purpuram. Eam anno M. D. XCVII. sanguine suo Iapones tinxerunt. VI. erant supra XX. qui Meaci auriculâ multati, Nangafaci in crucem acti ac lanceis sunt confossi. Erant inter hos sex è D. Francisci, tres è S. Ignatii familiâ; quorum constantiam ex discipulis, usq; pueris disce. Tres erant sacerdotum nuper ad aram ministri, nunc ad crucē socii, ipsi mox futuri Sacerdotes & victima. Ex his LVDOVICVS annorum XI. & emitendus è vinculis, si fidem fecisset missam, respondit, nolle se stultum mercatorem agere, & momentum immortalitate mutare; in loco supplicii suam sibi crucem monstrari voluit, ad eamq; velut ad cupedias cursu contendit. Cælo denique in cruce jam prior, oculis totoque corpore gestiente, illuc videbatur evoluturus, nisi vincula prohibuissent. Geminus huic ANTONIVS cantu invitavit ad mortem socios, & Davidis verba (*Laudate pueri Dominum*) melior cygnus insonuit. Idem omnium
fuit

fuit ad cruceſ currentium certamen,
eadem è crucis cathedrâ conciones,
una morientium vox Ieſum ac Mariam
inclamantium, quæ cùm à Chriſtianiſ
aſtantibus redderetur, non potuit ju-
cundior Dei auribus Echo accidere.
Victoribus VRBANVS VIII. Pontifex
triumphum decrevit, & Beatos pro-
nunciavit. *Ex Ioann. Hayo.*

S. BERTVLPHVS CONF.

5. Februarii.

Divo BERTVLPHO vitâ dedit Ger-
mania, Gallia fidem ſanam. Hâc
& iuuentæ omnibus ornamentiſ cul-
tiſſimus adoleſcens facilè in Comitibſ
Wamberti amicitiam, tum deinde fa-
miliam, denique filium eſt cooptatus.
Mox cùm omnia unus adminiſtraret,
quò rem familiarem augeter, non pau-
ca iſ, qui cum ſcœnore olim redderent,
miſeris dedit. Et profectò quò plura
in hoſ diſpenſabat foris, hoc ampliùſ
domi opes creſcebant. Neq; id Herum
Comitem piſſimum latebat, ſed tamen
aureſ huius obſidebant obtrectatores,
qui etiã hodie in auliſ, quidquid ac-
cedere pauperibſ vident, ſibi putant
decedere. Et fortè foras prodire ad
Numularioſ ſuoſ BERTVLPHVS
properabat vino & pane oneratus,
cùm obuiſ rogat Heruſ quid re-
ſum gerat? Aquam, ait ille, & ligna,
ſimul

simul (Superis piam fraudem iuvantibus) pallio revolutò aquam monstrat & ligna. Alio item ostento virtutem BER TVLPHI DEVS prodidit. Româ, quò religionis causâ cum conjugè iverat, reducem comitem exceperat, utquè sua famulis fatigatis à viâ quies esset, ipse ad pascua equos egerat, custos id noctis futurus. Verùm cùm ingentes cælo imbres ruerent, missus qui BER TVLPHV M domum revocaret puer primò, ipse deinde Wambertus evocatus ad miraculum spectavit miræ magnitudinis aquilam supra caput BER TVLPHI pendere, & aquas arcere, ponè verò à cælo luculentam facem ministrari, ad quam otiosus ille scilicet librum nescio quem legebat. Atque ad hoc denique lumen perspicere viri virtutem sese etiam invidia falsa est. Ex Surio.

S. GELASIVS C. 5. Februarii.

GELASIVM habes, sed unâ OPIGLIVM fratrem, pietate ita germanos, ut ex eodem ovo prognatos dicere posses, si non utrumque per nos liceret spectare. Vtrumque igitur Placentia genuit, utrumque extulit, hodiequè etiam velut lucidissimum cæli sidus, & morbidis propitium suspicit. Et OPIGLIVM in cælo lucere quid mirū, quando in cælum inter preces oculo, animo abire,

abire, imò cum lucem oculorum mors
 extinxit, radiare tamen visus est? Iam
 innocentia & reliquarum virtutum cho-
 ro dum vixit, vitæ austeritate velut
 munimento quodam cavit. Itaq; totos
 dies jejunus agere, coenamque à matre
 submissam rogatoribus in ponte præ-
 bere, ipse satis sacrarum literarum le-
 ctione pastus cælique delitiis ebrius.
 Pari passu cum OPILIO GELASIVS
 incessit, in omnibus fratri cedens præ-
 terquam virtutis palæstrâ, nihil invi-
 dens quam vitæ sanctimoniam. Sed ju-
 verit nosse, quibus artibus invidiâ hanc
 in oculis GELASII cælum accenderit.
 OPILIVM solum inter preces agere
 putabat: sed cubiculum ingressus so-
 cios illi assistere innumeros Angelos
 vidit, mox Christi vocem illam audivit:
Sinite parvulos venire ad me, talium est
regnum celorum. Hoc inquam spectacu-
 lum, hæc verba animum sauciarunt;
 hæc alas addiderunt GELASIO parvu-
 lo, ut ad Christum curreret, non jam
 nescius in sinum parentis se currere.
 Nunc cur aliò festinare cernimus pue-
 ritiam? An fortè Christus non clamat?
 ah! ecce hodie iterum clamat, Sed non
 audit pueritia. Aures Vlysses mundus
 obturavit. *Ex Ferrar.*

S. DOROTHEA VIRG. M.

6. Februarii.

DOROTHEA Casarea pro Christo captiva captivos in triumphum Cupidinem & tyrannum duxit. Expugnanda enim binis fororibus tradita, quæ datam Deo fidem prodiderant, tam fortiter decertavit, ut ambas ab impiis castris ad antiquam fidei stationem redire compulerit: atque hæ quidem proditoris crimine sanguine eluerunt; ipsa vero victorias victoriis perrexit necesse, cruentas illas quidem, sed gloriæ plenas, ut quæ sciret nullam tam sponso Christo placere virginem, quam quæ suâ, non alienâ ruberet purpurâ. Itaque cum faces lateri admoverentur, has illa nuptiales tadas credere; cùm ad gladium citaretur, velut ad thalamum properare; inter lictores quasi paranympnos obambulare; ad supplicii denique locum, ut ad melioris cali hortos ridere. Irrisit tam innocentem risum Theophilus quispiam, & è sponsi viridariis aut rosam sibi vernam, aut autumnii munus pomum virginem poposcit. Promisit utrumque DOROTHEA, fidemque vix ingressa Elysios campos extemplo liberavit. Adest letissimus celo Ephebus, & promissum Theophilo eodem in calathò ver & autumnum offert. Miratur ille in hyeme rosas

rosas non flaccidas, miratur poma non
 marcida, miratur certantem cum mu-
 nere suo muneris bajulum, & jam non
 contentus vidisse horti munera, ad ip-
 sos horros Christianus per omnia tor-
 menta penetrare contendit, quæ qui-
 dem illè, ut spinas generosè calcavit,
 dum animo volveret, quales rosas quæ-
 reret. *Ex Surio.*

S. A M A N D V S EP. 6. *Februarii.*

Quid juvenus, quid ætas virilis fa-
 cis? Mundum & cum mundo pa-
 trem AMANDVS puer vicit, & cum
 Religioso negaturum se ille hæredita-
 tem minaretur, amplam sibi hæredita-
 tem suppetere in celo respondit; cave-
 ret ipse parens, ne hæc excideret. Ro-
 mam deinde ad D. Petri supplex ivit.
 Hunc ibi in somnis vidit, & auctorem
 habuit Gallia repetendæ. Sed & in pup-
 pi eundè tempestate jactatus patronum
 conspexit. Iam Trajectensi infulâ con-
 decoratus cum reo, cui laqueo gula frân-
 genda erat, fervare precando apud im-
 mitè judicè non posset vitam, ablatam
 certè precando apud Deum restituere
 potuit. Regis Dagoberti filiū (Sigeber-
 tus fuit) cum fonti lustrico admoveret,
 precibusque Divi nemo verbū solemne
Amen subjiceret, id ipse infans XL.
 tunc dies natus subjecit, unico ve bo, &
 in AMANDI, & suas laudes facundus.

F 4 Non

Non nemo quod famam AMANDI lacerasset, carnificem dæmonem sensit, suisque manibus laceratus oppetiit. Alii qui mortē Divo machinabantur, oculis amissis facinus suum, & cum hoc, post preces illius, diē iterum viderunt. Fœminæ quoque lucem restituit, cū primū arborem illa aggressa est excindere, quam divinis antè honoribus (cœca utiq;) coluerat. Mortuum Adelgundis virgo in cælum vidit deduci ab obviâ candidatorum turbâ, audiitque eos hos esse, quos verbis vitæque exemplis prior ipse cælo transmiserat. Nimirum hæc denique generosa indoles est, hi digni homine spiritus, nolle solum, sed cum comitatu, & clientelis cælum ingredi. *Ex Milo. Monacho.*

S. BRYNOLPHVS EPISC.

6. Februarii.

Natales BRYNOLPHVS domi nobiles foris amplius nobilitavit. Eutetiam Parisiorum profectus egit Musas inter ipsos duodeviginti annos, nec invito Apolline. Siquidem hic doctrinam ejus Scarenfi insulâ coronavit. Tantū abest, ut generis splendori officiat Musarum commercium. Quin imò literatæ huic insulæ armatam coronam Rex Magnus Ladelos submisit, quando BRYNOLPHO ad genua supplex palam descendit, & mensæ adhibuit. Sed

Sed quid virtutis testem hominem adduco, cum cælum habeam. Precantem ad tumbam BRYNOLPHI D. Brigitam suavissimi odores afflarunt. Miranti supervenit cum ipso BRYNOLPHO FILIOQ; MAXIMO MATER MAGNA, & Hic, (simul oculis digitoque BRYNOLPHVM loquebatur) *hic est, dixit, qui me dum vixit, vitâ chariorem habuit. Flosculum hunc tu ex odorum reliquiis, quas in terris reliquit, astima. Et tamen (ad Filium hæc dicebat) gemma hæc tumulo ignobili abdita pulchrius nitere prohibetur. Quin amplius colis, qui tantum te, tantum me coluit? Quid Matri Filius negaret? promisit tunc ossibus sacris eum honorem, quem postea ab altero Episcopo tulerunt. Ego quid hæc exclamem? utinam me omnes audiretis. MARIAE Sodales! O quam pulchrum est digito Virginis monstrari! quam pulchrum dicier: HIC EST! Ex vita Aquilon. Ioan. Vassou.*

S. THEODORVS M. 7. Febr.

VNâ virtute Christianâ armatus THEODORVS Centurio patriæ terrorem draconem confecit. Et erat hoc pugnis majoribus præludere: monstrum alterum majusque Licinius Imp. imminebat. Hic sive quòd eam fortitudinem in milite amaret, sive, quòd invideret Christiano, ad se THEODO-

RVM evocavit. Quin, cum hic nuntiasset, si ad se ipse Imp. cum Diis suis accederet, fore ut hos merito honore coleret, non dubitavit Licinius, ut superstitioni virum tantum adderet, iter ad illum instituere. Interea calumpandi videbatur THEODORO, atque inde prodire, qui telis igneis dormientem configerent. vox quoque ejusmodi allapsa: *maeste animo Theodore, quando ego tibi adero.* Facile sibi ipse THEODORVS hæc somnia, sine alio augure, explicuit, vocemque cæli classici instar habuit. Itaque cum manè Deorū signa è suo larario obtulisset Imp. velut adoraturus hæc in adyta abstulit. Ibi ille & Iovis fulmen, & Martis Palladisque hastas, & Veneris faeces Cupidinisq; arcus omnibus gigantibus fortior solus fregit, & quia aurea erant omnia aut argentea, ridiculos Deos pauperum prædam fecit. Hi cum ulcisci non possent ipsi sese, Licinius & se, & illos ulturus, in crucem agit THEODORVM, ferro transfadigit. Inde puerile agmen sagittis suis scopum geminum, geminum Divi oculum accipit. Sed reddidit hos ocello suo Angelus, & è cruce exsolvit. Mox ad gladium damnatur. Hunc ubi forti jugulo excepit, rude Superi donarunt. *Ex Metaphr.*

S. PARTHENIVS EP. 7. Febr.

PVER PARTHENIVS piscatum exer-
 cuit, & lucrum pauperibus cessit.
 Sed neque piscator desit esse Sacerdos
 & Pontifex inauguratus, nisi quòd præ-
 dam jam nobiliorem (animos) Deo
 transcriberet. Porro Stygi jam inde ab
 anno octavo decimo fuit metuendus.
 Et profectò vix alius fuit, qui sapius
 orcum expugnavit; ut quocunque jam
 pedè suum ferre PARTHENIVM, inde
 referre suum malum dæmonem cerne-
 res, etiam è sedibus, quas olim & mul-
 tus infederat. Et forte eum ex homine
 nescio quo proscriptum ibat, cum mi-
 tius aliquantum inferno exilium, por-
 corum corpora hic rogavit. Plus etiam
 indulgit PARTHENIVS, & si hoc mo-
 dò cederet, hospitium alterum in ho-
 mine ostensurum se appromisit. Ille
 verò in has leges lubens latusque mi-
 gravit, fidemque mox pacti foederis ex-
 egit. Hic PARTHENIVS potestatem sui
 facturum, aperto oris ostio hospitem in-
 vitavit. Nec tulit modestiam superbus,
 abiit potius ad veteres lares patriaque
 regna, inferos. Iam verò edita vaticinia,
 excita lacrimis pluvia, messis in agro
 sterili, uvæ in deploratâ jam vineâ,
 redditi sedibus suis oculi, pulsi mor-
 bi, & reducti ad vitam mortui li-
 brum non pagellam in libro desiderant.

Omnia

Omnia tamen hæc vel oleo fecit sacro, vel aquâ, vel fale, ex quo si vel micam haberent hæretici, non equidem hæc riderent, *Ex Surio.*

S. MARINA V. 8. Februarii.

Mulierem sub togâ, imò virum sub mulieris simulachro ostendimus. Rectè dixeris, sive MARINAM, sive MARINVM dixeris. Nam MARINÆ quidem nomen parens dedit, cùm nata est, ubi verò ad Asceterium secum abduxit, cùm veste nomen viri indidit, iussitque MARINVM esse, metamorphosin cælo ridente. Patre ergo magistro Asceticen edocta, hoc mortuo, ægerrimè scilicet orco fecit; cùm mulier improba tela virili veste repelleret, & per sanctissimam larvam cœcum puerum Amorem rideret, unica virgo tot inter viros jam tutior quàm inter virginum nuper choros. Nempe ubi vulneri locus non est, invidia est. Cùm vitium virgini non posset hostis facere, fecit famæ. Puella, ad cuius parentes divertere solebat MARINVS, cùm res cœnobii curaret, corrupta à milite parentem hunc mentitur, itaque malum ingens cœnobitis parit. Accusata virago peccasse utique se fatetur, factumq; fletu uberi damnat & gemitu. Ergo extra septa sancta ejicitur, & subinde filius etiam adducitur buccèa alendus, quam

quam mendicanti ascetæ ministrabant. Sic jam sub alterâ larvâ spectatorem orbem fallit, dum quinto abhinc anno, cum verum etiam scelus potuisset eluere, unâ cum filio inter claustra recipitur. Mox moritur MARINVS, & MARINA deprehenditur. Adest mendax puella à malo hospite orco agitata, & scelus ultro fatetur. Quid faceret hîc calum, post actam bellissimè fabulam, nisi plausum? *Ex Herib. Rosuvido.*

S. APOLLONIA V. M. 9. Febr.

NEcdum in flammâ eruperat furor Decianus, cum anno ab incunabilis Servatoris L. supra CC. Decio prælusit Alexandria nescio cuius hominis infania. Arrogavit ille sibi Vatis nomen, & fictis ad populum criminibus id repente excitavit incendium, quod non nisi multo Christianorum sanguine extingueretur; quos inter facile princeps fuit APOLLONIA Virgo, quæ invalescente vulgi furore, cum jam totâ urbe eadem omnium vox audiretur, flammis addicendum, quisquis Christo non maledixisset, in virtutis scenam protracta est. Et sanè præclare personam sustinuit Christianam, quippe cui ore citius omnes, quibus atas provecta in eum diem pepererat, dentes, quàm Christus, evulsi. Quid agitis manus carnificum? fortem esse APOLLONIAM

solub

LONIAM excussi dentes, & fracta
 mala loquuntur; ad majora tormenta
 provocate, nihil humile tam alta spon-
 dent principia. Ecce rogos ingens suc-
 cenditur, crepant flammæ, fuit popu-
 lus, minantur lictores aut Christum ab-
 jice, aut in ignem abjiciere APOLLO-
 NIA. Quid hic illa paululum apud ani-
 mum suum, quasi consultans, subsistit;
 mox bulliente jam sanctiore sub præ-
 cordiis igne, non morata torrores, gene-
 roso ausu ipsa involat in flamas, è flam-
 mis ad cælum evolat. I. nunc Scævola
 fortissime Romuli nepotum: Manus
 tuæ miraculum rogos hujus virginis
 extinxit. *Ex Surio.*

S. ANSBERTVS EPISC.

9. Februarii.

NON vidit splendidiorē gemmā
 Clotarii regis, quā ANSBERT-
 VM adolescentem Superis juxta &
 hominibus charum. Et verò invidit jam
 tum Clotario Ephebū Deus, & in suam
 traducere aulam laboravit. Sed & huic
 pulchrius regiā cælum arridebat. Quare
 sponsam, quam habebat nobilissimam,
 lubens volens, cum ita ipsa etiam vel-
 let, Christo cessit; ipse, rarissimo mira-
 culo, monachus in aulā vixit, & his
 ipsis, quibus perire alios videas, ad me-
 liora sanctè abusus est. Certè cum can-
 tus regiam perstreperent, interque mo-
 dulos

dulos dulces dulciores iudicent fides,
 ab his animum ANSBERTVS aduer-
 tisse ad cælestem musicam perhibetur
 haud paulò meliorem. Itaque aliis levi
 pede terram obeuntibus, ipse calos
 rectius obibat. Illud credo dices. ergo
 pietas etiam aulã habitat? Rectè. quod
 tamen minùs secura hanc habitat,
 ANSBERTVS deinceps habitare cœ-
 nobium instituit, Abbasque, mox Epif-
 copus Rothomagensis, potius inter
 mendicabula degere. In eum finem Xe-
 nodochia complura ædificavit, mensam
 ipse stravit, convivis suis conviva asse-
 dit, eodem & disco, & cibo usus. Iam
 ne dubites virtuti hostem aulam esse,
 à Pipino in exilium est pulsus, & maluit
 ille revocatus morte patriam prævenire.
 In defuncti brachio Crux visa est ru-
 bere, ipse etiam, cum velum injicere-
 tur, oculos aperuisse, ut jam orbis vi-
 vum virtutis exemplar etiam in mor-
 tuo haberet. *Sur. & Mol.*

S. GVILIELMVS CONF.

10. Februarii.

INGentia scelera GVILIELMVS pari
 Ipœnitentiã plectere instituit. Conju-
 gio fraternæ conjugis Herodi nō impar
 cœnabat unus, quod ostionis in cibum
 sufficiebat. Ad duella nō invitabat sed
 cogebat obvios, neque jam Ducem se
 Aquitanie putabat, nisi factionis quoq;
 que

quæ contra Innocent. Pont. pugnabat, dux esset. Mellea verba Bernardus ingesserat; fel merum retulit. minas addiderat; majores audivit. Ergo secundum divina, Numine manum armatus ad præstolantem pro templi foribus progreditur, & voce plus quam humana, hoc ait, *etiam temnes improbe?* Non erat hoc loqui, sed fulminare. Corruit humi ferox, & qui nulli antehac victas manus dederat, Bernardo dedit, jamq; dum omnis casum populus miratur, unus GVILIELMVS negat se cecidisse, sed stare denique se credit. Mox Anachoretæ consilio nudū corpus & caput loricā & galeā abscondit longè maximum hostem se expugnaturus. Talis ad Innoc. Pont. inde Hierosolymam tendit, ibi antrum lachrimis implet & gemitibus, qui cælo repulsi audirentur. Sub hac patriam reperens, dum ex itinere castro expugnando operam vult locare, à viâ salutis penè exerrat cæcus. Tamē eadem nocte in viam rediit, recipitq; quos iterū lachrimis det oculos. Mox solitudines montesq; mutat, & à caecodamone, qui patrem mentitus frustrā ad vitam veterē revocabat, verberibus immanibus caditur. Medicinā tamen fecit VIRGO Magna, ut tanti jam vulnera faceret GVILIELMVS. Vltimò in stabulo Rhodis obiit, felicius utiq;, quàm in palatiis vixerat. *Ex Sur.*

S.AV-

S. AVSTREBERTA VIRG.

10. Februarii.

VNDas puella AVSTREBERTHA
 cum intueretur, sacro flammeo ca-
 put suum vidit involvi. Placuit ea forma
 superbæ; laudavit speculum; imò ab
 eo tempore nihil, quàm Parthenonem
 cogitavit. Quare nuptias cum aliter
 non posset, fugà elusit, fugæ comitem
 parvulum germanum trahens. Ventum
 erat iterum ad aquas, sed quæ ripas
 egressæ mare fecerant. At illa aquis
 sancti propositi olim auctoribus non
 diffidens, non aliter has quàm pratum
 casto pede calcavit: ita non repugnan-
 tibus jam parentibus Agno desponsa
 promissum multò antè flammeum ac-
 cepit. Neque prole etsi virgo caruit.
 Paulò post in cœnobio Pauliacensi ma-
 trem virgines salutarunt. Ex his fuit,
 cui sub noctem vox è cælo accidit, mo-
 neret Antistitam, omnes, ut è lectulo se
 proriperent, juberet. Dictum, factum.
 In templum ubi convenere, cubiculum
 corruit, & pro dormiente virginitate
 vigilare cælum ostendit. Ampliorem
 etiam hoc curam pro moriturâ AV-
 STREBERTA habuit. Iam enim ani-
 mam cum ageret, aliiq̃ue in auxilium
 Calites excirent, vidit ipsa omnes eo
 ordine, quo compellabantur, obvios
 sibi venire. Quid agimus homunciones?
 G dubi-

dubitamus pronos in vota nostra Superos esse, quando per nomina citati adsunt? *Ex Sur. & Lippeloo.*

S. VICTORIA VIRG. & M.

II. Februarii.

Geminum VICTORIA triumphum duxit: de Amore unum, de tyranno alterum. Vter pulchrior fuerit, tute arbiter esto. Anno igitur salutis trecentesimo tertio, quod Christiani & cœtus pietatis causâ agerent, & sacros Codices profano iudici tradere recusarent, Diocletianus & Maximianus Imperatores omnibus tormētis in hos pugnarunt. Sed quidni vincerent Christiani, quando felicissimo omine ex horum parte VICTORIA stetit, virgo in ipsis cunis magna, magnisque signis jam tunc futura sanctitati præludens? Illud unum quantum facinus fuit, cum obstrepente auribus castissimis Hymenæo, sponso mortali in amplexus ruente, ut hos eluderet, quando alas non habuit, animos sumpsit, & è summo recto præcepit abiit, innoxia templum petiit, verbisq; conceptis sponsam Deo se devovit, frustra homine intereâ nubes spargente, quas illa cum rebus aliis humanis dudum reliquerat. Igitur merito de Victoriâ iudex desperavit, & ne à femina triumpharetur, incolantem cum fratre domum ire à tribunali

12. FEB. *Vita Sanctorum.* 99
nali iussit. Sed negavit illa pedem e
pugnâ referre, negavit fratrem se ag-
noscere, qui non eundem patrē (Deo-
rum cultui addictissimus erat) Christū
clamaret. Itaque latâ mortis sententiâ
virgini palmam invitus iudex cessit. In-
terea nunquam sapius Superi VICTO-
RIAM clamarunt. *Ex Surio.*

S. ANTONIVS EPISC.

12. Februarii.

Invidebis iuventus suum ANTONIO
puerulo Doctorem. Hic, si nescis, S.
Spiritus erat. Hoc, neque alio magistro
primas ille literas didicit. Et vero Mi-
nerval cælo dignum persolvit; sive cū
ludentis pueritiæ societatem averfatus
viro digna puer egit, aras struxit, aris
thura, & quæ thure suavius olent apud
Superos, preces dedit; sive cū postea
mundo totum sese surripuit Numinis-
que cultui inter monachos mancipa-
vit. In hâc quoque virtutis scholâ tam
profecit ANTONIVS, ut in suam dein-
de sententiam mundi que contemptum
etiam parentem pellexerit. Et vidisses
tunc grandævum parentem sub filii
disciplinâ adolescere, vitæ rationem à
filio discere, jamque in filio parentem
agnoscere. Sed hoc quoque mortuo
ANTONIVS in hereditatem miseros
evocavit. At cū in tot heredes non
sufficeret illa, ingentem auxi vim An-
gelus

gelus auctarium adjecit. Plura deinde Episcopatus Constantinopolitanus suggestit, ut infula jam non tam ANTONIVM quàm miseros regeret. A morte mulierem, quæ crus fregerat, ut funus comitari posset, in pedes crexit, & ut hæredes suos neque mortuus videretur neglexisse, crescere, quæ tunc erogabatur, inter manus stipem fecit. Odor denique mirus etiam in cadavere virtutem laudavit. *Ex Niceph. apud Sur.*

S. IVLIANVS C. 12. Februarii.

QVoties dum hostem petit, se faciat & suos ira! Domo aberat IVLIANVS, familiam conjuge curante. Interea parentes adsunt, & quem puerum amiserant, filium quærunt. Heu quàm præstabat nunquam invenire! At conjux gratulata sibi, quod benefacere etiam absenti IVLIANO in parentibus posset, humanissimis verbis hospites salutatur, epulo lautissimo excipit, ab epulo in suo thalamo molliter locat, nescios funebrem se lectum conscendere. Et fortè jam filium somniant: cum ecce adest hic, & ubi primum à geminis premi lectum videt, sive nox, sive thori violati suspicio oculos fascinauerat, præcipiti vindictâ utrumque ferro trajicit, lectumque dum ab adulterio purgare parat, ah! paricidio maculat. Mox uxor superveniens, & dies faci-

facinus monstrant. Hic demum IULIANVS non longius fugisse se parentes ingemiscere; accusare paricidas manus, ultro omnes culeos advocare, denique cogitare, qui nefas tantum serio in se castigaret. Longum supplicium placuit. Xenodochium propter fluminis ripas construxit, rectius in hoc hospites pauperes accepturus, omniumque ipse bajulus per undas futurus. Et fuit cum leprosi formam Christus induit. Hunc cum IULIANVS transportatum foco fovisset rigentem, mensam esurientem, & suo lectulo dormiturentem, ecce paricidii veniam manifestus, vel dedit, vel olim datam nuntiavit. Perrexit tamen ille operam suam eò studiosius probare, quò hospitibus nobilioribus jam frequentari aedes videbat. *Ex Petr. de Natal.*

S. MARTINIANVS C.

13. Februarii.

Vitam solam MARTINIANVS agere coepit octo & decem annorum adolescens. Dæmon malus eiekturus statione suâ militem, veteris serpentis exuvias induit. Sed nihil nisi risum retulit, quo merito humi eum reperere post casum tam altum dixit. Quid ageret victus serpens? ut virum decipiat, iterum mulierem subornat. Adest hæc panniculis involuta, & velut à viâ errasset,

errasset, magnis ejulatibus, ne in pabulum feris cedat, id noctis hospitium orat, aperit MARTINIANVS à feris foeminam defensurus, se lupæ objecturus; penitioribus tamen adytis clausus pernoctat. Sed manè mulierem ecce tibi mundo omni ad miraculum superbam! Videt hanc, & basiliscum videt. Audit, & Sirenem audit, & dæmonis victorem panè mulier vincit. Experrectus tamen veluti à somno ignes fecit ingentes, pedibusque insultans, age dixit, lubeat peccare, si vel has flammæ lubet ferre. Exstinxit hic rogos Veneris ardorè, tum præcipuè cum lacrimas meretriculæ etiam, damnatâ jam Venere, affudit, Cæterum MARTINIANVS in rupem è medio mari eminentem secessit. Hic quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam minimo minus incidit, & Venere planè regnare in mari discit. Ecce enim naufragâ puella, & ad perniciem oculorum pulchra in rupem enatat. Hic verò MARTINIANVS ignes præventurus in mare se abjicit. Quid expectas, lector? Delphines tergo excipiunt, & littori salvum reddunt. Vides, puto, nunc, quid in homine hi ament. *Ex Metaphr.*

S. IORDANVS C. 13. Februarii.

Qvem nudus in cruce Christus movet, ille tegere hunc à IORDANE discat, qui cum pauperi, quando ad ma-

manum nummi non erant, balteum argenteum dedisset, templum mox ingressus exornatum eo Christum crucifixum advertit. Pulchrè locatum credidit: quin ut totum jam Christum tegeret, omnibus se nudavit, & ad D. Dominici paupertatem nudus confugit. Subinde toti familiæ illi præfuit. Mira in eo adolescentum animos ab humanis avellendi, & trahendi ad æterna ars & dexteritas. Eloquentiâ suâ quocumque voluit totam concionem impellere novit, multum eam ob rem ab orco infestatus. Intereâ tamen Calites, & ex his præcipuè Calitum REGINA favebant IORDANI. Quare ad hunc sceleribus oppressos velut ad doctissimum medicum non semel ipsa misit. Visa est deinde inter maximum Divorum comitatum, sub preces divitas, è manu IORDANIS librum accipere: alias cubicula dormientium alumnorum lustrare. quin ipse Divus, festo, quo Lustratam VIRGINEM colimus, die, vidit hanc è summâ arâ, ad illa cantantium verba (*Gloria Patri, &c.*) prehensâ filioli manu omnibus benedicere. Poterat hoc credo ad cantum Angelos provocare. Cæterum dum Terram sanctam petit IORDANVS, naufragus in medio mari portum reperit, appulsusque ad beatiorum est Solymam. *Ex Surio.*

S. AVXENTIVS ABB. 14. Febr.

AVXENTIVS, cum eodem in contubernio non convenire Marti & vitæ innocentia perspiceret, ut DEO vacaret, vacationem à militiâ sibi impetravit. Neque arma tantum posuit, sed ut miserum contra frigus armaret, tunicam ex mendicabuli humeris suspendit. Aliàs quò pauperibus stipendia numeraret, operam suam inter opifices locavit. Oxeam deinde montem conscendit, atque iterum, sed melior miles sub pellibus vixit, omni aliâ veste abjectâ. His horridum pueri Pastores, cum gregem amissum quærent, feram putarunt. Sed ille, quâ erat in juventutem humanitate, facile se hominem probavit, imò homine majorem ostendit, cum vates pueris absens edixit, quò greges aberassent. Inter hæc celebrari ab accolis concurrentibus cœpit, cum passim agri venirent, sani redirent. Ipse Imp. Marcianus familiariter usus viro fuit, & ad Chalcedonense Concilium evocavit. Ibi dum Patres præstolatur, & velut impostor habetur, à columbâ cibum accipit. Verbis deinde ac miraculis Christi divinitatem & virginitatem Christi Matris propugnat. Obiit denique longâ patientiâ clarus, & vermes, cum è putrido vulnere exciderent, loco suo reponere solitus, Nos delicati ver-

vermium nomen horremus, sed mortui baculo scilicet (ut ille canes) abigemus. *Ex Metaphr.*

SS. FAUSTINVS & IOVITA MM.

15. Februarii.

Svb annum Christianum C. XXXII. Scùm Brixienſis Pont. Apollonius metu tyrannidis fugâ ſubduxiffet ſefe, ne barbaro furori lacerandus Chriſti grex pateret, meliores in locum Paſtores FAUSTINVS Sacerdos & IOVITA Diaconus ſucceſſere. Certè animæ ſuas non multò poſt impendere gregi ſuo non dubitarunt, cùm memorabiles priùs pugnas edidiffent, quibus non modò Italicum Comitem, ſed Adrianum ipſum Imp. quin imò ipſos Deos triumpharunt. Solis enim Coloſſum adorare juſſi, hunc primò in carbones, deinde in favillas redegerunt, filio ſuo Phaëthonti poſthac ſimilem. Iam leones, leopardi, urſiq; virtutem in Paſtoribus noſtris horruerunt, & cùm priùs carniſices, interq; hos ſacrificulum Saturni, Comitemq; Italicum lacerafſent, imperio Martyrum in ſilvas, & nemora ſua emigrarunt. Poſt tot victorias etiam inter flammis cantare Pæana placuit. Denique ubi per omnem Italiam circumducti omnia theatra ſanguine ſuo pinxerunt, patria ruruſ exceptit, & gladio caſos coronavit. Fama obtinuit

G 5

Ange-

Angelos celo ad vincetos devolasse in carcerem, & sacram Eucharistiam præbentibus Ministros adstitisse. Videtis Mariani, in quorum officium inoletis, cum ad aram servitis? Profectò aut muneris hujns vos non pudebit, aut Angelis similes esse pigebit. *Ex Surio.*

S. SIGEFRIDVS EP. 15. Febr.

Liceat exclamare, ô mores! ô tempora! Quos nunc pellit Anglia fidei Doctores, hos olim velut Colonias meliores in orbem omnem mittebat, eademum fœdera cum regibus sancta esse censens, quæ fides, quæ, quos diximus, faciales pepigissent. Ita Olaus Succorû & Gothorum Rex præconem verbi divini SIGEFRIDVM impetravit ab Angliâ, quem hodie rectius ipsa accerseret. Socios ille traxit Vnamannum, Sunnamannum & Vivamannum nepotes suos. Poterat Insula deinceps Fortunata dici, postquam hi heroes ad illam appulsi sunt. Certè beatum se putavit, qui insulæ præfectus erat, cum inter sacra à SIGEFRIDO tolli in altum non jam panis umbram, sed augustâ specie puerum vidit; moxque pueri hujus manibus manus dedit. Non incruenta tamē victoria SIGEFRIDO fuit. Cæsi tres nepotes in cerore temperarunt triumphum. Cæterum dum ponè stagnum obambulat, tergeminum lumen videt;
hoc

hoc indice urnam; in urnâ capita ter-
gemina. Hic vero vindictam clamanti
SIGEFRIDO, *vindicabit*, è capitibus
unum respondit. Mox altero *quando*
nam? roganti, tertium caput, *in filios fi-*
liorum, subjecit. His aliisque prodigiis
illustris SIGEFRIDVS tumulum acce-
pit in templo, quod Vexione Angelo-
rum iussu exadificarat. Nunc inter An-
glos Angelosque quàm rarum commer-
cium? quàm magnū, ô Magne Gregori,
discrimē? *Ex vit. Aquilon. Ioan. Vasto vii.*

S. SEVERVS C. 15. Februarii.

EST quod in Sacerdote SEVERO spe-
culentur ii, non animarum, sed rem
suam qui curant. Sacram ædem, & in
hâc, ne Marianum fuisse dubites, VIR-
GINIS aram curabat SEVERVS, vitæ
integritate, & miraculis multum illu-
stris. Fortè putandis vitibus insiste-
bat, cum supervenit, qui ægrum, nescio
quem, opem efflagitare ultimam nun-
tiat: cæterum sacris munitum non ab-
horre ab ultimâ luctâ. Respondet
SEVERVS, & affaturum se illico
spondet. Ut tamen operi finem impo-
nat (perpauillum supererat) moram
aliquantulam facit. Inde celeri gressu
dum ad moriturum contendit, ecce mor-
tuum audit. Hic enimverò palam SE-
VERVS se incusare, vineam suam ut cu-
raret, Domini vineam neglexisse, morte
crude-

crudeliorem se fuisse: illam corpus peremisse, sese animi latronem esse. Igitur funeri affusus non prius à precibus lacrimisque, quam à morte defunctus surrexit. Et narravit hic jam se ad ignea & tenebris infesta loca abducrum poenas ultimas daturum fuisse, nisi Ephebus intercessisset candore insignis, lacrimisque donatum SEVERI tantisper nuntiasset, dum noxas animi expiaret. Expiavit igitur has, & septimo post die feliciter obiit. Quid hinc illi, quos morturi non è vineâ, sed vini tabernâ vocant, & sæpe heu! frustra vocant, qui tamen ab inferis revocare animos non possunt, sequi possunt? Ex *Dialog. S. Greg. l. 1. c. 12.*

S. NICEPHORVS MART.

16. Februarii.

NICEPHORVM Martyrè dicimus. Si iræ non cedis, Lector, martyrem alterum te dicimus. Fuit NICEPHORO familiaritas cum Sapritio Sacerdote à teneris contracta. Ea cum pueris crescere, adolescere cum adolescentibus visa, demum præter spem omnium in fatale odium vertit. NICEPHORVS quòd minus fellis animo gerebat, & majestati Sacerdotum oppidò faveret, de refarciendâ amicitia cogitare, eaque super re per internuntios agere. Sed aures Sapritii ira obsessas tenebat. Interea
gravis

gravis in Christianos tempestas Antiochia exorta turbine suo etiam Sapritium involvit. Nihil tamen in tormentis, aut dixit, aut fecit Christiano indignum. Iamque ad palmam vocabatur, cum semel iterumque NICEPHORVS ad genua euntis accidit, lacrimansque veniam rogat. daret hanc moriturus pro Christo, si non sibi, certe ipsi Christo mortuo inter preces pro hostibus fusas. Audiebat hæc Sapritius, neque tamen vel verbis, vel oculo dignatus NICEPHORVM est. Ergo non placuit cælo palmam illi dare, qui se ipsum nollet triumphare. Cervicem præbere iussus, mortem turpi vitam redimit, & Christi Sacerdos facere, eheu! Iovi promittit, nequicquam per omnes Superos obtestante NICEPHORO, non referret, quem cælo jam posuisset pedem, non dimitteret, quam jam jamprehendisset palmam. Ne tamen gratis licet gladium strinxisset, accurrit ipse NICEPHORVS, & succedaneam victimam se obtulit, quid multis? in aliena præmia involavit. *Ex Metaphr.*

S. IVLIANA V. M. 16. Febr.

Pulcherrimam formam IVLIANA pulcherrime est usa. In hac enim velut speculo opificem hujus DEVM coepit intueri. Christo igitur addictam parentes Eleusio desponderunt, viro nobili
&

& urbi Nicomediae Praefecto. Sed quia
 superstitioni hic deditus erat, negavit
 IVLIANA sibi foedera nuptialia cum
 illo fore, qui animum hostilem in tho-
 rum ferret. Ab hoc proposito ut dimo-
 veret parens, arietes admovit, minas;
 repulit virtus. Egit cuniculos, blandi-
 tias; elusit. Inclusit carceri; thoro illa
 hunc prætulit. Tandem Eleusius, ille
 nuper sponsus, fit sponsæ iudex. Mox in
 carnificē abit. Cædit verberibus, quod
 nuper laudabat corpus. Suspendit, qui-
 bus nuper captum se fatebatur, capillis,
 Vrit ferro ardores suos, artus castissi-
 mos. Et has demum illa blanditias in
 sponso laudavit. Interea boni Angeli
 vultum indutus malus, satis ait virtuti
 datum esse. Dissimularet posthac pieta-
 tem. Superis cordi cor fore, quod per-
 vium utique illis esset. At IVLIANA,
 fraude inter preces cognita, vincula sua
 exiit, & consiliario pessimo induit.
 Vincto verbera etiam addit. Tunc sub
 virginis manu gemuit orcus, & malum
 Angelum bonus risit. Porro martyr
 flammis ad quas damnata erat, lacti-
 mis extinxit, leberem ab igne ferven-
 tem precibus rupit, deniq; prius quam
 manū iudici proco daret, caput dedit.
 Mox tamen etiam poenas hic. Undis
 enim haustus, & in litus eiectus in ci-
 bum canibus cessit, dignum nactus ty-
 ranno sepulchrum. *Ex Metaphr.*

S, SA-

S. SABINVS EP. 17. Februarii.

Quis fidem habeat? Plura Pont. SABINVS vidit, cum oculos senex amisit, quam prius cum utrumque circumtulit. Certè, quæ nulli oculo peruia sunt, arcana animorum & longè absentia, perspexisse memorant. Et ecce adest hoc ipsum feliciter experturus Totila, invitatus ad coenam frugalem assidet, principem tamen locum Episcopo Rex cedit. Paulò post miscet puer vinum, & SABINO porrigit, Hic Totila prehensum clam manu poculum regiâ manu ministrat, nec tamen fallit oculatissimum cœcum. Caput hic & doctam fraudem beneficio ingenti pensaturus inter risum, *Vivat ait, hæc manus.* Præmium igitur nobilis pocillator tulit, sed malum alter maximum, qui auctor esse puero non dubitavit, ut merum veneno temperaret. Erat hic SABINO in sacris Diaconus & longævo seni infulâ inuidebat, suam (ut ipse quidem putabat) hæreditatem, sed contrâ factum. Hoc enim etiam pervidens SABINVS egregium Ganymedem prælibare jubet. deprehensus ille, & mortem longam, quam meruisse se viderat, alterâ morte, sed brevi præoccupaturus impigrè ori poculum admovet. Sed rapit e manu Episcopus, & potius inquit, & Diacono nuntia venenû

me

me bibere, ceterum Episcopum illum minimè futurum. Simul cruce ducta poculum ficit. Non SABINVM, sed Diaconum bibisse dixisses. Valuit enim hic, ille occidit. Sanitatem vulgò alienam se bibere ajunt. Id verum an sit, nescio. Alienam certè SABINVS mortem bibit. *Ex Dial. S. Greg. l. 3. c. 5.*

S. HELLADIVS C. 18. Febr.

PRImam ætatem maximamque vitæ aulicus HELLADIVS, alteram monachus, ultimam Pontifex egit; omnem ita, ut dubitem, quam sanctius. Republicam cum adhuc administraret, latere jam tum sub purpurâ monachû deprehendisses, ita modestia hanc ornabat. Ergo igitur quoties via ad monasterium Agaliense ferebat, descendere HELLADIVS ex equo, amissoque famulorum & clientum grege, Dei servus operam suam locare, furnoque instruendo ligna comportare iis humeris, quibus regni onera solebat. Quantum Superi! refert, quibuscum familiaritatem in eas. Consuetudo hæc sancta paullatim omnem mundi pulchritudinem ex animo HELLADII deleuit, & id denique potuit, ut sanctissimus aulicæ servitutis transfuga pro pileo cucullum inter non ignotos jam Sodales quæreret. Dedere & hunc & monasterii præfecturam insuper. Mox Toletana quo-

quoque infula invitum textit. In hac maxima gemma eminebat ultima modestia, quâ iterum mendicabulorum societate purpuratus ambiebat. Atque hos quidem ita foveri ab illo vidisses, ut spiritum illius ex horum pendere crederes. Obiit annis meritisque gravis, eum literis mandare nihil voluisset, pluris faciens scribenda facere, quam scribere facienda. *Ex Ildeph. & Bar. Not. Mart.*

S. AVXIBIVS E. 19. Februarii.

AVXIBIO patria Roma fuit; natales & census patritii; indoles à primis annis in Christianam religionem prona. Tam nobilem civem in exilium, qui minimè debebant, parentes egerunt. Cum enim nuptias, ad quas hi pro imperio cogere velle videbantur, non posset aliter quam fugam declinare, in Cyprum abiit felicissimus exul. Nam fausto pede cum in Marcum Barnabamque offendisset, ab illo fonte sancto tinctus & Christianis junctus est. Mox doctor pietatis ex discipulo factus, cum primitias Deo sacrificulū Iovis peperisset, à Paulo magno Episcopus Soluntis est creatus. Mira dictu res. Vnicus Christianus miles AVXIBIVS totam sub jugum Evangelii urbem misit, & ne AVXIBIO careret, alterum Auxibium accivit, & successorem in munere legit, consiliarium

H lium

linum Deo probante. Nam fuit cum sub arbore somnum cepit hic Auxibius, & noster superveniens spectavit ingens formicarum agmen à latebris suis ad dormientem iter instituere, vatesque futurae dignitatis caput ejus in coronam formam ambire. Itaque Auxibio infulam reliquit AVXIBIVS moriens. Tumulum ejus asylon ajunt fuisse morbidosum. Quin cum ad hunc è Papho accurrerent XL. ab orco infessi, obvius ipse AVXIBIVS his prodiit, & cedere sibi, ut æquum erat, è viâ dæmones fecit. *Ex Suriop.*

B. CONRADVS PLACENTIVS C.

19. Februarii.

DVM feras venatur CONRADVS, ipse venator cælo fit præda. Etenim cum, quòd feræ dumetis se abdiderent, irâ succensus silvas quoque succenderet, facinusq; id nescio quis periculum laqueo jam jam lueret, accurrit CONRADVS, & innocentem confessione suâ, damnū nummis redemit. Subinde iterum silvas saltusque, sed sanctius jam amavit, & in loco, quem hodie etiam nomine suo nobilitat, vitam solam agere instituit, jamque cælum captare, cælo retia ponere. Verum cum vicissim retia illi Cupido strueret, artes fugiendi nuper à feris doctus in vepres se nudum abjecit, indeq; iterum
sau-

faucium Cupidinem risit. Porro adolescenti scelerato, & jam jam hastâ è caelo transfigendo clypeum preces suas objecit. Hospitè Episcop. Syracusanum cum haberet, quatuor in symbolam à caelo placentas accepit, aliàs pro operis panes recentes. Alii cum carnem illi suillam feria VI. apposuissent, iussit hanc in piscem abire, calumniamque impactam ostensis spinis, squamisque elusit. Mortuus in genibus tamen deprehensus est stationem suam tenere. Funus ultrò luxit sive laudavit potius æs campanum Neti & Hyblæ, utraque civitas cum sibi corpus vindicaret, Hyblenses neque movere, Netini facili negotio loculum auferre potuerunt, puto quod propior Netinis jam assueverat cum illis habitare. *Ex Ferrar.*

S. EVCHERIVS EP. 20. Febr.

EVCHERIO nascituro infulam Autelienensem Angelus promisit; dedit deinde hanc Carolus Martellus; sed idem, cum aures calumniatoribus præberet, pessimo consilio ademit. Excepit Colonia exulè parum jam morantem, quâ in parte exilii potissimum viveret, cum exilium esse totum orbem non malè jam tunc credidisset, cum Monachum prius quàm Episcopum induit. At verò gravius jam erit Carolo caelo exulare. Certè EVCHERIVS dum inter

H 2

preces

preces inferorum ergastula contemplatus est, vidit hunc ipsum Carolum non jam purpurâ, sed ignibus ardere, didicitque ob manus sacris injectas spoliisque pauperum ditatos milites (time ætas nostra) corpore quoque jam pœnas dare. Atque EVCHERIO si fidem non dedit Gallia, certè tumulto potuit dare, qui apertus præter ignium vestigia vacuæque tumbæ custodem draconem, nihil ostendit. Itaque, qui exulare virtutem regno jusserat, tumulto etiam exul fuit, cum interim EVCHERIUS cælo receptus rideat illos, qui patriam in terris quarunt, neque vacuum Gallis tumultum ostendat, quando in illo cœci oculos suos, claudi pedes, miseri passim omnes salutem reperiunt. *Ex Surio.*

SS. MAVRITIVS & SOC. MM.
21. Februarii.

NVnquam tam fortiter pro suâ urbe Romanus miles, quàm pro fide Romanâ MAVRITIVS cum sociis depugnavit, Thebæ Legionis Antesignano ut nomine, ita virtute par, & cum eodem Religionis hoste Maximiano Apameæ compositus, quem prior ille Agauni in Galliâ superavit. Pugnabat tyrannus in præcipuum agmen vinculis, flagris, uncis, equuleo, ferro ac flammis; ingerebat quidquid telorû carnificum turba suggererant. Sed stabat immota
ad

ad hæc omnia fortissima Martyrū phalanx : gaudebat in vinculis, ridebat ad flagra, hebetabat uncas ac ferrum, ovabat in equuleo, in flammis triumphabat etiam. Quare ad dolos confugere coactus Imperator, cuniculis invictum MAVRITII animum tentare aggressus est. Addicitur proinde morti filius Photinus, & per hujus jugulum parentis cor petitur; sed repulit affectum paternum facile Christi amor, & vicit iterum in filio parens. Locus erat medius paludem inter & flumen, muscis, vespis, & id genus animalculorum examinibus infessus. Hic ultimū committit Maximianus. Pendet in oculis paternis filii corpus, scopus omnium militum jaculis ac sagittis; & quot mortuum accipit vulnera, tot vivo parenti reddit. Stat interim nudus in acie cum suis MAVRITIVS, palo alligatus, melle illitus, innumeris vesparum aculeis confossus, & tamen vel sic etiam victor triumphat in parvis bestiolis maximum tyrannum; mortemque demum obit melle, quo manabat, dulciore. *Ex Men*

S. PETRVS DAMIANI.

22. Februarii.

DVbites magisne primò fortuna PETRVM, an PETRVS deinde fortunam fugerit. Infans fame siti que periisset, nisi ubera, quæ mater dicam

H 3

an noverca? morituro negaverat, aliena nutrix praeuisset. A fratre natu maximo porcis pascendis praefectus cum nummum reperisset argenteum, cogitanti in quas potius illecebras eum expenderet, sanctior cogitatio persuasit Sacerdoti dare sacra facturo. A Damiano denique fratre, cujus velut patroni nomen postea tulit, literis admotus, eas primo celeriter didicit, mox etiam applaudente Italia docuit; sed memor injuriarum, quibus mundus eum excuerat, blandientem jam & ipse averfatus, inter summos honores, corpus coepit duriter habere, astum libidinis rigentibus aquis mergere, sub veste splendidam cilicium occultare; denique inter Anachoretas se abdere, ibique e discipulo magister sanctioris vitae miraculis coruscare. Tantam virtutem Pontifex purpuram ornavit, quam cum nemo unquam dignius, & majore Ecclesiae bono tulisset, anno M.LXXII. cum vitam posuit; vel eo solo nomine, quod Officium Horarium D. Virgini sacrum in memoriam & usum pristinum revocavit, omnibus Sodalibus memorandus, ex cujus divinis scriptis, vel hos versiculos, quos suo tumulto inscripsit, recoluisse operae pretium sit:

Vi ve memor mortis, quò sepe vi vere passus:

*Quidquid adest, transit; quod manet,
ecce venit.*

Quam

Quam benè providit, qui te male munde
reliquit,

Mente prius carni, quàm tibi carne mori.
Ex Surio & Baron.

S. MARGARITA POENITENS.

22. Februarii.

MARGARITAM hanc in Perusino
Magro invenimus: nitorem ejus in
juventa Amor turpis extinxit, restituit
deinde D. Francisci disciplina. Viro no-
bili olim, imò Veneri serviebat. Is do-
mo quandoque abiit, cane comite.
Hæc post dies non multos lacinia pre-
hensam MARGARITAM ad struem
lignorum deduxit, oculis, latratuque
rogare visa, ut ligna amoveret. Anovet,
Dominum agnoscit; sed jam mortis lar-
vam. Enimverò exhorruit, & in alieno
vultu suum contemplata, formã, mun-
dum, & ante omnia vitam priorem la-
crimis damnat. Et abhuerunt hæc brevi
latentem in cœno MARGARITAM;
vitæ rigor velut scalpellum pulcherri-
mam reddidit, ut jam prodigiis splen-
deret. Et primò, ne VIRGINIS imme-
morem putes vixisse, id precibus exora-
vit, ut dolores, quos stans illa ponè cru-
cem pertulerat, etiã ipsa persentisceret.
Sensit, & sub horam tertiam inter ma-
nus multorum collapsa, inde horã no-
nã morienti Christo commori, nec nisi
sub vesperam redire in vitam visa est.

H 4 Aliàs

Aliàs Crucifixo inhærens multa gemitibus rogabat, cùm è cruce Christus: *quid vis misera?* Illa nihil aliud præter te Domine. Ignosce MARGARITA, avara nimium es. aut verò dic, poterásne amplius exigere? *Ex Ann. Minorum.*

S. LAZARVS CONF.

23. Februarii.

Pictorem pingimus, utinam suis coloribus & tam bonis, quàm bonis ille alios Divos depinxit! LAZARVS est Monachus idem & Apelles, sed sanctior illo altero, ut qui non jam Veneres Cupidinesque (oculorum laqueos) sed VIRGINEM & in VIRGINIS sinu VIRGINEM AMOREM, aliosq; cali indigetes animare penicillo solitus est, eoq; studiosius, quòd sub eadem tempora Theophilus Imp. sublata è medio omnia Divorum monumenta veller, omnibusq; pœnis in eos sæviret, qui non conspuerent hæc pedibusque calcarent. Pugnabat ergo contra barbarum furorè doctâ manu LAZARVS, & peniculo reparabat, quidquid ferro ille in templis vel deleverat, vel deformarat. Captus igitur & ultimis tormentis excarnificatus in ipso tamen carcere tot trophæa de Theophilo posuit, quot icônas Divorum (plurimæ erant) pinxit. Tunc enim verò excanduit irâ tyrannus, ferroque & ipso candenti

patro-

patronas Divorū manus eò usque fœ-
dum in modum adussit, dum exanime
corpus dolori succumberet. Neque sic
tamē afflictus manus victas dedit LA-
ZARVS, sed precibus Imperatricis vitā
donatus continuò in fanò D. Baptistæ
eiusdem imaginem exornare aggressus
est. Idem in aliis templis, sublato è vi-
vis Theophilo, factitavit, felici semper
manu, etsi non haberet jam manum.
Ex Curopal. & Zona.

B. NICOLAUS C. 23. Febr.

Nesciunt, qui aras struunt ornant-
que quàm propè absint ab eo, cui
struunt, cui ornant. At scire poterunt,
si velint. Audierat jam vocantē DEVM
NICOLAUS, & monachum indutus
aram curabat, cùm Christus talem illi
se objecit, qualis inter Apostolos ob-
ambulare terras visus est, & iteratò ad
signa sua illis verbis invitavit: NICO-
LAE *sequere me.* Nimirum erat hoc
currenti stimulos addere, contra quos
toties hodie (cum DEVS à mundi ube-
ribus avocat) ignavi cunctatores calci-
tramus etiam. Nec adeò multum tem-
poris abiit, cùm NICOLAO facienti
amicus Christus non jam post cancel-
los, hoc est panis nubem, sed qualem
Angelorū oculis homines invidemus,
prospicere visus est; ut post tantos Nu-
minis favores minùs jam mirer fami-
liarem

liarem NICOLAI cum beatis Alitibus consuetudinem; qui, cum dæmon malus Divum per fenestram jam jam in præceptis ageret, auxilio officiosi advolarunt, territumque in geminos choros divisi animarunt, mox etiam oculis omnem, quæ in ipsis amatur, spectandam elegantiam propinarunt. S. Dorothea etiam animo inter insultus dæmonis fluctuanti præsentem opem tulit. Sed ego modestiam miror animi in NICOLAO. Prior omnibus in monasterio cum esset, ut postremus esset, frustra diu supplicarat; tandem orando undecies millies Dominicam, toties Angelicam precationem, calum exoravit. Ergo tanti putavit honores vendere, quanti hodie emerent alii. *Ex ligno vite Arn. VVion.*

S. MATTHIAS APOST.

24. Februarii.

Quæ locum scelere infando & morte infami vacuum Iudas fecit, eum hodie MATTHIÆ virtus occupavit, numerumque numero suo carentem felicissime instauravit, cum nobilissimo Candidato cæli etiam vota suffragarentur. Ergo postquæ orbi bellum movere placuit, MATTHIÆ provincia decreta est Iudæa, ob infensissima populi in Christum odia, longè id temporis difficillima. Sed magnis animis hanc

ag-

aggressus MATTHIAS facile debellavit. In Æthiopiam quoq; excurrit. Ibi pugnatum verbis ac prodigiis persape, & expugnati multorum animi Christo, & MATTHIÆ deditioem fecerunt. Interea successu rerum felicissimarum rumpebantur Pontifices, uti populi, ita odii in Christianos principes. Neque tamen aliud, quàm triumphum parabat invidia. Hunc concessit Pseudopont. cum mortem indixit. Magnum deinde fecit populi concurrentis furor. Ornarunt præ reliquis testes duo mendaces iidemq; carnifices, ut qui primi MATTHIAM lapidibus petierunt. Hos ille velut acclamantium symbola accepit, velutiq; triumphi sui decora tumulo secum inferri præcepit. Denique ut integer suis pompæ honor constaret, secures, quæ præferri aliàs solebant, ipse triumphator tulit. *Ex Ioach. Perionio.*

S. TARASIVS EP. 25. Februarii.

PER gradus honorum, ex quibus alii præcipites ire solent, ad astra TARASIVS evasit. Consul principio, tum inter eos, qui ab arcanis literis Imperatoribus erant, Princeps; demum Archiepiscopus Constantinopolitanus insulam, quam alii gemmis ornant, ipse virtutibus ornavit. Has inter easq; multas & pulcherrimas potissimum emicabat animi demissio, quâ TARASIVS
pau-

pauperibus, quos multos & alebat & vestiebat, quotidie cibos ex sua mensa submittebat, ipse carptor & persæpe (sub festa Paschalia præcipuè) ipse dapifer. Atque hæc ille virtute tantum abest, ut auctoritatem suam, quâ erat, imminutum iret, ut talis etiam Imperatoribus fuerit formidandus. Supplicem certè ad Aram, quem regie cohortes per vim abstraxerant, reddi sibi suus ipse Fecialis fecit. Constantino Imperatori, auctore amore vago, repudium meditatiq; unus ferè sese opposuit, purpuramque purpura, coronâ coronæ, sceptroque augustius pedum obijcere non dubitavit. Quid? quod vel mortuus vivo Leoni Imperatori terrori fuit. Cùm enim hic nomine etiam suo crudelior templa passim, & in his imagines Dei Divorumque vastaret, somniavit, TARASII imperio, à nescio quo Michaële se confossum. Et risit fortè mortem, cùm vigil vivere se vidit; sed die sexto à Michaële Balbo confossum potuit dehinc sine superstitione somniis credere. *Ex Suario.*

S. PORPHYRIUS EPISC.

26. Februarii.

PORPHYRIUS Hierosolymæ æger quotidie loca sacra cùm pedibus nō possit, genibus obambulabat, expeditissimā viam ad cælum credens, Christi vesti-

vestigia. Et fuit cum ad pedem Calvariae montis triste oculis spectaculum, jucundum tamen animo objectum est, Christus cruci affixus, & pone feliciore geminis latro. Igitur cum latronis verbis etiam PORPHYRIUS Servatorem compellasset, iussit hic descendere latronem e cruce, & opem agro ferre. Descendit, osculum tulit, manuq; peramanter prehensum ad Christum, ut secum itaret, invitavit. Interea properanti obvius ipse in amplexum Servator ruit, iussitque dulce onus crucem suam ferre. Tulit lubens & vero laboris pretium sanitatem abstulit. Proinde sacris initiatus PORPHYRIUS, & custodiae sanctissimae Crucis praefectus est. Ultimo Pontifex Gazae inauguratus signo crucis pluviam e caelo supplex evocavit, infamem Veneris statuam deiecit, & Manichaeam mulierem elinguem reddidit; probavitque hunc in cruce amorem ipsum Numen, quando lapsos in puteum tergeminos pueros salvos parentibus reddidit, & miraculosa cruce insignitos. Illud ad posteros memorabile, cum fana Gazae nobilissima superstitioni paterent, neque demolitionem horum impetrare jam ab Arcadio posset, supplicasse PORPHYRIUM vix nato Theodosio, & cum hic alieno nutu assensum praebuisset, votorum tandem potitum omnia Deorum templa destru-

destruxisse, Deo deinde aliud in Crucis formam ædificasse, & cineri suo, & famæ monumentum. Ex *Metaphr.*

S. ATHANASIA 27. Februarii.

ATHANASIAE ANDRONICVM suum junximus, injuriam facturi utriq; si nunc demum divortium inter eos fecissemus, quos tot miracula junxerunt. Igitur Antiochiæ agebant sanctissimi conjuges, opesque, quæ multæ illis erant, cum cælo communes habebant. Trientem primum miseri, alterum viri religiosi auferebant: ultimus domesticis usibus cedebat, Heredes cum binos sustulissent, placuit exinde castitati potius, quàm liberis operam dare. Interea illos etiam uno die cælum rapuit. ATHANASIA, ut impotens ferè matrum dolor est, immortura mortuis videbatur; sed Iulianus martyr, in cujus templo liberorū manibus parentabat, docuit liberis cælum non invidere. Quin imò invidit, sed rectè, uterque parens; & ut eodem conniteretur, toto asse in miseros abjecto, in diversa cœnobia abiit. Iam anni iverāt XII. cum una ambos cupido incessit ad sacra Solymæ loca visendi. Itaque idem paulò post iter jungunt, & agnoscit ATHANASIA incognita (virum, quò tutius peregrinaretur, pudor induerat) ANDRONICVM suum. Salute datâ accep-

acceptaque iter silentio transigitur. Inde regressos excipit eadem cella, alterosq; XII. annos ANDRONICVS cum ATHANASIA habitat nescius novi conjugii. Virum nempe crediderat. Et erat: mulierem tamen mors & scheidiasma ponē caput repertum prodidit. Igitur corpus palmis coronatum, & elatum triumphi speciem non funeris præbuit, diuque nihil aliud in ore omnium quàm *Fœmina monachus, & monachus coniux* fuit. *Ex Surio.*

SS. LVPICINVS & ROMANVS CC.

28. Februarii.

EAdem studia, & vitæ rationem eandem audies in LVPICINO, & ROMANO, ut meritò fratres credamus germanos fuisse. Ambo siquidem virginitatem à teneris coluere, ambo hostes, qui ad nuptias impellebant, heu! nimium fortes, parentes habuere. Pugnavit tamen pro filiis fortior in hos mors, & illi pudorem in eremum extulerunt. Hic etiam cum solos se crederent, soli non erant. Aderat hostis orcus, & crebrâ lapidatione tyrones animos terrebat, jamque in eam desperationem adduxerat timidos, ut in patriam repedarent; cum ex itinere à matronâ piâ de turpi fugâ notati erubuerunt viris animos à fœminâ addi, &, ut admissum dedecus eluerent, subla-

sublata manibus Crucis signa in hostē iterum verterunt, totaque victores eremo fugarunt. Tum denique cum ad signa mortalium plurimi, qui contra mundum nomen darent, concurrerent, terna castra, terna coenobia sunt metati, more veteri omnem inde mulierem proscribentes. Stipendium insuper caelum dedit, cum LVPICINO defossas opes ostendit. Luxum tamen hic, & delicias ciborum severā disciplinā damnavit, eamque ob causam signa duodeni turpiter deseruerunt. Sed his quoque reditum ad stationem suam ROMANVS precibus suis impetravit. Idem cum apud leprosos divertisset, sordes pedum aquā, tactu verò suo omnem in corpore lepram abstergens, divitem hospes symbolam sanitatem reliquit.
Ex S. Greg. Turon.

M A R.